

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 497. Anastasii Pap. Annus 1. Anastasii Imp. 7.
Theodorici Reg. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

CHRISTI
496.
Capitulum
secundum
sub Corin-
thos in-
gressum

legatione ad
LXXXVII
ANASTASII
PAP. AD
ANASTASII
LIV. M.
IMP.

II.
FESTO
I. ANA-
STASII
PAP. AD
ANASTASII
LIV. M.
IMP.

III.
DE NOMI-
NE ACA-
CII ABO-
LENDO.

IV.
1. Cor. 9.
b Rom. 14.

CHRISTI ANAST. ANASTAS. IMP. 7.
497. PAP. I. THEODOR. REG. 5.

Ecclesiastici.

que, Vale dicem, abscessit, &c. haec Ennodius de legatione ultima Epiphanij, qui (videlicet auctor sit) regicellus in patram Patrie agitatae caput, ac Tictum perueniens leprimo die decelit, anno sexagesima quinquagesimo octavo, cum sedis anno trigesita, sedere, consenserit (vi diximus) anno Domini quadragesimo sexto et sexagesimo sexto. Sustenus est in eius locum Maximus, qui adfuisse et penitus Symmacho Papae aduersus Laurentium schismaticum. Ex hac enim Ennodioratio in laudem Maximi Episcopi, que incipit: Prodit religiosa votum conscientia. & quæcunq;

I E S V C H R I S T I

Annus 497.

ANASTASI PAP. ANASTASI IMP. 7.
Annus 1. THEODORICI REG. 5.

VADRINGENTESIMVS nonagesimus septimus Christi annus Anastasio Augusto iterum Confale adnotatur: quo Anastasius Papa ipso fuit exordio Pontificatus, nihil antiquis habens, quam succurrere periclitanti sub heretico Principe Ecclesia Orientali, legationem ad eundem misit, quo cum ad meliorem frugem reuocare, functi sunt amplissimam hanc legatione praestantissimi viri, nempe Germanus Episcopus Capuanus sanctitate conspicuus, qui sub Hormida Pontifice iterum eodem munere funditus est, & Cresconius Episcopus Tuderinus vir plane egregius. Date ab ipso tunc littera ad Anastasium Imp. hacenus integra extant: reddemus hicas, quod ex eisdem, qui in hac legatione scopus Romani Pontificis fuerit, pollius aperimus noscere. Sed ante illud monere debemus, toleratum hacenus ab Apostolica sede Anastasiū Imperatorem, ea nimis spe, ut ad Catholicam fidem, unde aberraverat, linea reduceretur, & per eum Orientalis Ecclesia schismatis ex heresibus lancinata, posset aliquo modo sanari. Ipsa autem epistola sicut habet:

Gloriosissimo ac clementissimo filio Anastasio Augusto
Anastasii Episcopus.

Exordium Pontificatus mei, primis oblatâ populi pace, proununcio; & con sequenter pro fide Catholica humiles peratasue precati occurrit. In quo primum mihi diuinum fauorem propinquâ se confido, quod nunc consonantia in me augustinis nominis non dubium prestat auxilium: vt siue precelium vocabulorum pietatis per uniuersitatem gentes tota Orbe persulget; uta per ministrum humilitatis mee (huc semper ei) sedes beati Petri in uniuersali Ecclesia agnoscatur filii à Domino Deo tenaciter impicatum: nec propter unum mortuum diuinis tunica illa Salvatoris desuper contexta per totum, male potius patitur incertum, qua solam distinctionem pro firmitate sui venire non potuit: serenitate trahit paxque Romana guber nante, cui etiam imprimita vita tantum circa finem religione studium sicut, ut siue fama certissima celebrantur nemo magis vel inter precipios sacerdotes preficatur a sanctis Patriis regulari Ecclesie custodiisse dicatur: quod sanctum studium cum maiestate Imperii crevit confidimus.

Legatione itaq; fungimur pro Christo, ne coi propter offensionem vel scandalum patiamus publice nominari, quod amittere vel aliam illum indicem latere non possum, in cuius iam sunt iudicio constituti. Nee illic se potest inter se in corpore moralis adiungere temeraria prelampa, in quo non solam confusio facit aperta merita singulorum, sed etiam silenti ipsius non potest latere secretum.

Nam, & predecessor noster Papa Felix & etiam Acacius ille proculdubio sum, vobis rursusque quod tanto iudice non posset perdere sui meritis qualitatem. Itaq; monente vero beatissimo Pablo Apostolo, ne quid sit in hoc offendiculum in Ecclesia, dum quod facere non possumus, de his, qui iam transferunt, iudicare concimus, obseruandum esse tranquillitas tua cognoscet. At enim de his, qui de rebus ad Deum solam pertinentibus iudicare presumunt: Nemo enim nisi um sibi vivit, & nemo sibi moritur: sive enim viuimus, Domini

ANASTAS. DEP. 7. ANAST. CHRISTI
THEODOR. REG. 5. PAP. I. 497.

viuimus, sive morimur, Domino morimur. Sive ergo, viuimus, sive morimur, Domini sumus in hoc enim Christi resurrectio a mortuis, & ruror mortuorum dominatur. Tu autem quid inducas fratrem tuum: aut suu quarester fratrem tuum? Omnes enim fratres & ante tribunal Christi, scriptum est enim: Vnde ego (dicit Dominus) quod uidi felix omne omne, & omni lingua confitebitur Deo. Itaq; ruror, nostrum pro se rationem redit Deo. Non ergo amplius inuidem indicem: sed hoc iudicat magis, ne ponatis offendiculum fratris, vel scandalam. Monet igitur beatus Apostolus, ne de his nobis presumamus iudicium, de quibus nemo potest mediri vel verius iudicare, quam Deus ne sibi in hoc quisquam temerario sanus visperat, & proper hoc pas & virtutis Ecclesie diffidetur. Nam in ignorante libro dicitur: Sanus quomodo vides homo, rudit Deus: quia homo videt in face, Deus autem videt in corde. Item in Paralipomenon libro primo: Et nunc dicit Salomon, sicut Dicimus patrum nostrorum, & serui illi in corde perfido & animo volentes, quoniam omnia corda scruntur Deus, & omnem cogitationem nostre. Item in Ezechiel: Hoc dicit Dominus Deus: Sit dixisti domini Israhel, & cogitationes spiritu vestri ego non. Unde & de Domino iudice dicitur in Euangelio: Scienziam leui cogitatione eorum, dixit: Quid cogitatis nula in cordibus vestrum?

Precamer itaq; clementiam vestram, ut fratraliter nomen taceant Acacij, & quod multorum causis scandalum vel offendiculum Ecclesia concitat, speciali appellatione tacatur: cum (scit diximus) in generalitate sacerdotum viuimus, merito illam iudicem latere non posset, qui nouit, quid cuique tribuendum sit pro officiata dispensatione mei iororum, cui soli cogitationes quaque manifesta sunt. Hec quidem adeò vehementer incolat Anaitius, quod quies bona conscientia Acacij defenderet, nihil detrimentum in ipsum interfex sententia in eum lata à Felice Pontifice niterent ostendere; nimirum quod cum diuerorum sint foras diversa iudicia, iudicet que Ecclesia secundum ea, quae in Actis certa probatione inducuntur, iudicet vero Deus secundum illas, que latent in corde, cogitationes, ob id ex Ecclesia iudicio inferti diuino examini preindictum non possit. Sic ergo Anastasius Papa apud Imperatorem ac Acacij omne abolendo, cuius causa legitima divisi essent Orientales, instantius vellet, offendens ex iis, que ad iudicium Ecclesiasticum pertinet, Acacium iure esse damnatum, cum addit:

Quanto vero excessu agi, presumptione habuerit Acacium, ne clementia tua suggesteret per singulare fortasse videatur onerosum, Cremonio, vel etiam Germano fratribus & Coepiscopis meis, quos misericordia ferent, atem tam, de causa singulare, qualiter fieri, infra dictum exemplissimum dedimus, clementia vestre specialius respondam, si hoc peccati tue placuerit curiosus indagare, ne in aliquo suggestione nostra veritas defusa videatur: ut pro diuina sapientia vestra perficere videat possit, non superbia vel elatione sed apostolice in Acacium eadem processus sententiam, sed factioribus verbis (quantum nos extra illud invenimus, quod somum falli non possemus, estimamus) zelo magis thanatus exortetur.

Nos vero humiliter supplicantes, controversiam in Ecclesia remanere nolumus, cum magis vitanda contentio sit, sicut dicitur in Proverbio: Odit omnis suscitare contentiones: omnes autem, qui non contentio protegeri amicitiis. Nam & Apostolus ad Corinthios: Cum enim sint inter vos emulaciones & contentiones, nonne carnales estis, & secundum omne honinem ambulatis? Den ad Philippienses: Si quae ergo consolatio in Christo, si quod solarium charitatis, si qua fons a spiritu, si quod visceris & miserationis: imple gaudentem, ut id spumam dicatis, omnes eamdem charitatem habentes, nibil per contentiones, neq; per inanem gloriam: sed in humilitate menti innunc estimantes sometipsi superiores: non sua singulis resipientes, sed aliorum.

Hoc tamen precipue insinuo serenitati tua, gloriose & clementissime fili Augusto, ut cum cause Alexandrinorum patuerint proximum auribus refiri, ad Catholicam & suogram fidem eorum auctoritate, sapientia, diuinitus, vestrum manu redire facias. Nam quid renendum sit in religione Catholica secundum definitam Partem & Predicationem omnium sacerdotum, qui in Ecclesia floruerunt, si hoc quoque precepimus, scientibus in memoriam transmittendo renovabimus, ignorantibus aut discendum pro officio nostra instructionis offerimus, ut nulla extra hac ingenitorum tactantia vel prætextis audiatur.

B. B. 2. ILLUD

582

1. Par.

18.

1. Ezec. 11.

1. Matt. 9.

V.

V. I.

QVI LE-

GATI

MITTAN-

TVR.

VII.

Prou.

10.

i. Cor. 3.

m. Phil. 2.

VIII.

DECATSA

ALEXAND-

RINA

ECCL.

SL.

IX.
PAREN-
DVM AB
IMPP.
PONTIFI-
CIVS.
*Exod. 15

b. Dost.
10.

*Luc. 10.

X.
SACRA-
MENTA
PER ACA-
CIVM MU-
NISTRA-
TA. T. E-
RNYT.

C.

*Matt. 3.

Luc. 3.

*Mat. 23.

Philip. 1

XL.

RELIQ-
OMACTI-
ONES.

Psal. 87.

*Ps. 100.

Illiad verò pecularius pro amore Imperii vestri & beatitudine, quæ conquisit poterit regnum, pro Apostolico officio predicamus, ut (sicut dicit, & Spiritus Sanctus dicit) monitus nostru obedientia praebatur, ut bona omnia vestram Rempublicam consequantur, sicut in Exodo promittitur: Staudieru vocem Domini Deitui, & quæ placent ei feceris coram ipso, & obediens praeceptu eius, & cædodieru omnem institutam eius: omnem infirmitatem, quam importauit Aegypti, non importabat in te: ego enim Dominus sum, qui saluum facio te. Et illic iterum tuba potestimam cantur: Et nunc Israël quid Dominus Deus tuus populus a te aliud, quam ut timcas Dominum Deum tuum, & ambules in omnibus vix eis, & diligas cum, & servias Domino Deo tuo ex toto corde tuo, & ex tota anima tua cædodire præcepta Domini Deitui & iustitias eius, quæsego mando tibi: Hac me suggestem frequentius non spernatis, antequæculos habent Domini in Evangelio verba: Qui audit vos, me audiat: & qui vos spernit, me spernit: & qui me spernit, spernit eum, qui me rejicit. Nam Apostolus concinens Salvatoris nostros, ita loquitur: Quapropter qui vos spernit, non hominem spernit, sed Deum, qui deo Spirum Sanctum suum in nobis.

Pectus clemetia vestra secretarium est publica felicitas: & per instantiam vestram, quam velut vicarium Reipublice iustitiae terræ, Evangelium Apostolicum, præceptis non durâ superba reprobatur, sed per obedientiam, qua sunt salutis opera, compleantur. Nam secundum Ecclesiæ Catholicae consuetudinem, sacramentum sacerdotatus tua pœnit agnoscat, quod nullum de bis, vel quos baptizauit Acacius, vel quos sacerdotes suis Leuitas secundum canones ordinavit, illa ex nomine Acacij portio leprosa attingat, quo forsitan per iniquum tradita sacramenti gratia minus firma videatur. Nam & baptismum (quod prœul sit ab Ecclesiæ) sive ad adulterio, vel à fure fuerit datum, ad percipientem non possum illibatum: quia vox illa, quæ per columbam sonuit, omnem maculam humanae pollutionis excludit, quæ declaratur ac dicuntur: Hic est, qui baptizat a Spiritu Sancto & igne. Nam sibi soli istius ratiō cum per loca sedipissima transeat, nulla contulit inquisitione maculantur; multò magis illius, qui istum visibilēm fecit, virtus nūllæ ministeri indignitatē coprigitur. Nam & Iudas cum fuerit sacrificiū atq; fur, quicquid egit inter Apostolos pro dignitate commissa, beneficia per indignos data nulla ex hoc derrimēt: senserunt, declarante hoc ipsum Dominom magnificissimā voce: Scribe (inquit) & Pharisæi super cathedralam Moysi sedent: que dicunt, facit; que autem faciunt, nolite facere. Dicunt enim, & non faciunt. Quicquid ergo ad hominum pœnitentiam quilibet in Ecclesiæ minister officio sui videtur operari, hoc totum contineri implente Diuinitate effectu, ita ille, per quem Christus loquitur, Paulus affirms: Egrediantur, Apollo rigorist, sed Deus incrementum dedit. Itaq; neque qui plantat est aliquid, neq; qui irrigat, sed qui incrementum dat Deo. A Deo autem non queritur, quis vel qualis predictus, sed quem prædicti, ut inuidos b; etiam bene predicare Christum confirmet, quo malo diabolus p; se deicū est, & hoc si prædicare non defuit.

Ideo ergo & hic, cuius omen dicimus esse reticendum, male omnina ministrando sibi tantum nocuit: nam in inviolabile sacramento, quæ per illum ducit in eis, alijs perfectionem suæ virtutis obtinuit, ei autem obiit. Quod cum sit, aliquorum in tantum se extendit curiosa nūpicio, vi imaginengr, prolatu a Papa Felicis indicatio, postea ineffaciter in sacramentis, que Acacius usurpauit, ecclie: ac perinde eos mettere, qui vel in confessione, vel in baptismate ministeria tradita suscepunt, ne irrita beneficia diuinæ videantur. Meminerint in hac qib; partesimiliter traditionem prendere superiorēm: quia non sine usurpatione nominis sacerdotij adiuvicatu hoc egit, in quo virtutem suam obtinentibus mysteriis, in his quoq; alijs rea sibi persona non nocuit, nam ad illum pertinuit, quod tuba Davidica cantuit: Verumtamen Deus conuafabit capita inimicorum suorum, verticem capilli perambulan- tiui in delictu sui. Nam superbius semper sibi, non alijs facit rursum; quod vniuersa Scripturarum cælestium refutatur auctoritas, sicut etiam per Spiritum Sanctum dicitur à Prophetā: Non habebit in medio domus mee, qui facit superbiā. Vnde cum sibi sacerdos nomen vindicauerit condemnatus, in ipsius verticem superbia tumor insitius est: quia non populū, qui in mysteriis donum ipsius scriberat, exclusus est: sed anima sola illa, que peccaverat, ius- iusto iudicio, propria culpa erat obnoxia: quod ubiq; numero Scriptura testatur instruicō. Vnde remorsa dominum studijs, sive

versutq; in hac adhuc presentes fragilitate postitorum, secundum preces nostras adiutu & autoritatem Imperialis offerte Deo nostro vnam Catholicam Ecclesiam & apostolicam: quia hoc solum est, an quo non solum in terra, sed etiam celo triumphare possit. Subscriptio.

Omnipotens Deus regnum & salutem tuam perpetuā protec-
tionem & auctoritatem gloriosissime & clementissime semper augustinus. ha-
cenus Anastasius Papa ad Anastasium Imperatorem. Potò Festum quoq; Patricium cū legatis Apostolice sedis pro-
fectum esse, libellus Apocrifiariorum Ecclesiæ Alexandrinae declarat, qui paulo post recitatibus.

Cum hunc suscepisset Apostolice sedis legatus Anastasius Imperator, bene illos habuit, determinit spaciisque ad finem amanentes, dolos molitus interea, si quo modo ad subscriptum Enoticu Zenonis ipsum Romanum Pontificem posset inducere: quoniam autem id tentarit per ipsum Festum legatum agno sequentis, suo loco dicemus. Constat etiam Macedonium Constantinopolitanum Episcopum erga Romanum Pontificem fuisse redditum propensitorem; sed votis suis passum esse ipsum Imperatorem magnoper aduerfarium, quia paulo post dictari sumus, significabunt. Cum vero per viuenteram Orientalem Ecclesiam innotuerit ab Apostolica sede legatos esse mislos Constantinopolim pro pace Ecclesiarum concilianda: Apocrifarij Alexandrinae Ecclesiæ egerunt iē ipsum cum legatis Constantinopolitani ageribus, nimur ut Ecclesia Alexandrina in communicatione Catholicam ab Ecclesia Romana recipetur: libellumque supplicem iisdem obtulere legatis, quem adhuc integrum affermatum in codice Vaticano Sapius citato, hic describere, dignum duximus, quod lucentia continue rerum gelatarum tractationem in his, quæ spectant ad epistolam S. Leonis Papæ ab interpretibus depravatam: quibus videoes & admiratis, quanta soleant arte haræcici suas hæres honestate, & circumstæcē vestite habitu Catholicæ veritatis: vt plane non adeo mirandum existimes, si ipsi errantes, in errorem traxerint innumeram multitudinem. mos iste venus haræcicorum, ut illud potissimum current, vt comparatis vindicem velamentis sub Catholicis nominis inuoluto impetratum abscondant. Sed audi: ita libelli se haberent inscriptio:

Libellus, quem dederunt Apocrifarij Alexandrinae Ecclesiæ legati ab urbe Roma missis ab Anastasio Papa.

e. Gloriosissimo atq; excellentissimo Patricio Feijo, & venerabilis Episcopo Cremoni & Germano simul cum eius potestate dare-
diū in legatione ab urbe Roma ad clementissimum & Christo amabilem Imperatorem Anastasium, Alexandrinæ venerabilis Ecclesiæ Dio coram presbyter, & Cherenon lector responsi eiusdem Ecclesiæ seruientes.

Venerabiles sancti Ecclesiæ Romane urbe atq; Alexandrina non solum fidem rectam & immaculatam, ex quo salutari in eis prædicatis est sermo, sed etiam in diuino ministerio semper concordiam seruauerunt. Quippe cum ab uno fuerit in virtutē, iustum fidei fundamen-
tum (Petrum memoramus beatum apostolum), cuius per omnia sancti Euangelista Marcus existit imitator) ita ut si quando contigerit in rebus ambiguis quedam Episcoporum Concilia celebri, sanctissimum u, qui Romane presidet Ecclesiæ, reueneretissimum Alexandrinæ ciuitatis Archiepiscopum deligeret, ut suicuram loci suscipere.

Sed boitem humani generi, cui bona pœna sunt, qui in pernicie nostram rapio tempore furore graffatur, non pignus per artiles proprios Zizania inter vitrag, conferre, vt tanta vnitatis discordiam perpetraret. Nam Ecclæ impissimo contra fidem, quæ in beatissimum apostoli prædicata est, sentiente & docere tentante, contigit per idem tempus sedis Apostolice. Prefulem tunc Leonem litteras ad Chaledonensem Concilium definire: quarum litterarum fuere interpres hi, qui cum Theodoreto Cyrorum ciuitatu Episcopo runc fuerant Neofytane heretici sciatores: contrag, eam fidem, quæ à vinerabilibus trecenti decem & octo Patribus est & edita, suprà memorat littera probantur existere; & non parua occaſione his, qui eiusdem nefandissimi Neofytæ blasphemias vindicant, præfuerunt; ita ut licentius aſtruerent cumdem Neofytum minimè peruerba ſenſisse. His igitur cauſis Duo amabilis po-
puli noſſer offendit, & de Graeca translatione arbitrius est in

Latino quoq; sermone sensum contineri, ac se se ab unitate Romana diuinitate Ecclesia. Ne non etiam Romanus Antistes existimamus contra eam fidem, quae tradita est a beatissimum Apostolis confirata, a nobis se communione suffundere.

Veniamen eius volentes satisfacere sanctitati, nos eam fidem tenere, quam princeps Apostolorum Petrus, emig, discipulus Marcus beatissimi excederunt, & postmodum trecenti deceni & xv venerabiles edidere Pontifices, legates ad urbem Romanam nostram dixerunt curant Ecclesia. Sed illi quidam cunctis non trahunt eum a recte diffident, atq; ab ea ex sancti quoq; dñis dicto alieno exiliens, qui hoc visus est perpetrare, ne villa in suscipiendo legatus copa preberetur, qui nec ad faciem vij, ad salutationem admitti sine aliquo esse de reuersantur.

Quia vero ante non multum temporis Photinus religiosus diaconus sancte Thessalonicensis Ecclesia nobiscum de pace sanctuarum Ecclesiarum verba confernit, dixit, jeante patrum pars temporis destinationis a sanctissimo Archiepiscopo Andrea Thessalonicensis Ecclesia ad Romanum Pontificem Anastasium: & affirmabat de illo, que nos vehementer offendunt, in translatione epistole subfusca sua siue a supradicto Prelate Romane Ecclesia, quid scilicet incipit translatione comprebarerunt errores: spacio vero Latinum epistolam suam fidem trecentorum deceni & octo fauillorum Patrum editam constitisse. Insuper quod ipsi retulisti ex persona eiusdem Antistitis siue narrata, quod a vituperatione eorum, quae in translatione sunt inditae, pertinenter: & ad illos, qui ea conseruentur tentauerunt ad satisfactionem eorum, qui rectam fidem immaculatam, castitudinem non negligunt.

Quibus abunde sanatis, cupientem, pristinam reinteriori, ari concordiam: malum etiam avob si vera sunt illa, quod Photinus religiosus diaconus nobis reuelaret, edocet, vestras, desiderantes utrūque consuetudines, & de his omnibus habere colloquium. Verum sanctitas vestra non semel, sed crebro nos docere dignatur, in epistola interpretatione errore intercepit, non in Latine textu suis conceptio: Quapropter supplicauimus vobis, ut confessionem nostra fiduci famem, pro qua reverabilis Ecclesia nostra legatione perfundimur: quem fidem etiam vobis, sanctissimum Archiepiscopum intimauimus, & approbandum accepti recipimus cunctorum. Quod si etiam retrahit hinc fidem sanctam Ecclesiam videtur congruere, nobis sacrificari inbeatiss; vt fabulas et modo scandala, ad pristinam tam Romanam, quam Alexandrina venerabiles Ecclesias redcant vnguentum.

Hanc autem fidei confessionem vobis obtulimus taliter continemus ex Evangelio Apostoli, ut praecepimus: iuramentum diuinum solam veram rectam fidem, quam trecenti deceni & octo venerabiles Patres, quod Nicana Synodo congregati sunt, ediderunt: quam & sequitur sensus centum quinquaginta, qui ad ubi regiam conuenierunt auge reverendi Pontificis. Hanc etiam exequentes, qui Epibei collecti sunt, Patres, annente quoque scitis Apostolice Papae sanctissimo Celestino, sacilegum damnatum Nestorium, panem in eis, qui tentauerint fidem altam plenaria prefigentes: quod Nestori um nos quoque simili cum Eusebiate contraria haec, que superius dicta sunt sententes ardentem vltione damnamus, suscipientes doceamus illa capitula, que venerande memoria Cyrilum alexandrina Ecclesia quondam Archiepiscopus scripti. Confitemur autem vnguentum De Filium & Desum, qui secundum veritatem factus est homo, Dominum nostrum Iesum Christum consubstantiam patris secundam dominatatem, & consubstantiam nobis evidentem spiritum secundum humanitatem: qui descendit & incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine Theotoco, hoc est, De genitrix, unus Filius, non duos existere. Vnum namq; dicimus enigmatis Filiis Dei miracula, sicut erat passionis ipsa sponte pro nobis caro sustinuit. Eos autem, qui dividunt, vel confundunt, aut phantasmam aliquam introducent, nequaquam omnino recipimus: quia incarnationis illa, quam De genitrix secundum veritatem excedit, augmentum sic non effect: Manit enim Trinitas, etiam carnato, quod vnum ex Triunitate est, Verbo Dei. Hac itaque scripsimus, non fidem nouant, sed robustam concordia fratrum facere cupentes. Omnes autem, qui alter fratre, seu fratre, seu uno, seu fratres, quando in quaevmo loco, vel in quolibet Concilio, analathat ut parva percellimus praeceps vero Nestorium & Eusebium, unius fidei, que, qui illi assentuntur.

Vestra & querentes suscipiens fidem nostram, han se Presul Romana Ecclesia Anastasius afferunt relatarum, quem & paratum existere minorabas fratrum curum illis, qui suissent a nobis.

hac causam transiit. Illud etiam afferbat, hanc fidem Dio, cursum, Timotheum, Petrum, & nosse quidem cunctis Archiepiscopis, nec deversi in Dipyrrachis eorum nomina recenseret. Nos cuncti populi sumus, aut gradu ad eum suos adducere possunt, qui agunt, tales, demonstrant, aut si non reperientur, qui eis convincere potuerint, non hic pro coruixi, non ea sufficientia acquiscant, demonstrantibus & approbantibus, quod hanc fidem reuerterint, docuerint, & ceteris, quos informauerint, et addiderint prefati parentes noſtri & Archiepiscopi Timotheum, Dio, & Petrus. Vestra autem sanctitas tenet, dicunt, non sibi sine praecipsum ab apostolica sedis Antistite de his facere quiescit.

Huius regravata obtestatur vocem eorum magno Deo, & Salvatore nostro Iesu Christo, qui de sancta & Dei genitrix Maria Virgine incarnatus & natus, quicunque, concordem glorificationem servauit, fiduciam probat liberter & siccipit, & scilicet angelus eius, per hanc candem immaculatam, que de illo est, fidem, ut ad urbem Romanam, saeculo Domino, venientes, hanc chartulam approbat, apostolicam fidem (ad Antistitis Anastasio), qui exparsa sancte Ecclesia. Alexandriae vobis oblatam est, ut eius sanctitate relegans, qui sibi fuerit plauta, se a litteris ad sanctissimum nostrum Archiepiscopum dat, se per aliquem intermissionem manuferat, dignatur. Nam cum a sanctis tunc eis fidem recte fieri feruata confuso, qui est a beatis Patriis confusa, nos paratos existere proponimus ad urbem Romanam, quos, qui pro visitate ancillarum Dei Ecclesiarum agere debent, diligere.

Confidimus autem in Domino nostro Iesu Christo, quod huic fiduci eius beatissimo conscientis, iusta illa, quia in responsu metu posita, vel proprie etiam nostrorum populos arbitramur, & pro eorum regime solicitudinem gerat, cupiente secundum Iesum omnibus virtutis approbat. Exemplum autem huius charitatis apud nos determinamus, neceesse habentes, si quia mora proponerentur, quod mundis sanctarum Ecclesiarum unita fiat, in illogorio de celis aduentu Domini nostri Iesu Christi, cum venerabilibus viris & meritis, ante tribunal eius, ubi nulla est acceptio personarum, cum hoc afferte ad resellendum eos, qui sanctarum Ecclesiarum negliguerunt uitatem, haec enim haec Ecclesia Alexandriae, huius impij, dum significativa fidei profectio per verbum nullum potuerant. Synodo Chalcedonensis, ita nefandissimos hereticos & lacrymos Dioctonum, Timotheum, & Petrum volunt fallos, acutum corum nomina in Dipyrrachis recitari: ac proinde haud dubium digni, qui repellerentur ab apostolica fede. Vide plane fuit restaurata antiqua, sed diverso modo, figura diabolii: dum sicut olim ad depictingatos Gentiles Egyptios, infra parietes ornatisimè structos crocodilium, vel lumen, vel spin, aliudve monstrum exhibuerat confuebat adotandum; ita modò ad sedendum populum Christium in Egypti, sub specie quadam foris ostenta Catholice pietatis, induit mlecos hæreticos venerando.

Sed quod interea laudabiliter egere Febus Romia misit legatos ad Anastasium Imperatorem, audi scribit enim de eo Theodosius, & eis verbis: Vestis quidam Senator Romius cum ad Imperatorem, Anastasium propter quadam ciuilis necessitatibus missus, ad Imperatorem velisset, adhortatus est, ut memoria Cyprius etiam Apostolorum Petri & Pauli multe cum reverentia & generatione celebraretur. Quamvis itaque & antea celebrata esset, tamen ex petitione ipsi multo amplius & splendidius panegyris illa celebrari caput. Simulacrum adorari competit, Constantinopolitani Antistites Apostolica fedi, ipsi Ecclesie Petri, & Petri successoribus Romanis Pontificibus, pariter & ipsius Apostoli Petri cultus Constantinopolitani neglegit, quem Febus Senator restituendum curauit. Mostris haereticorum, vi prelia primo aductus homines inuenientur, in collite demum illa conuertant: quo in genere cognoscas Novatores audatores, progredui pugnatores, ad urbem in Rostrana Ecclesia eodium, non loium Petri Apostoli cultum penitus omiserunt, sed execrabilibus euident Nerone truculentiores confondere blasphemis numquam cessant.

Sed pergit Theodosius: Per hunc festum Macedonius Episcopus Confucianopolitanus, Anastasio Romano Episcopo rationem reddere voluit: verum ne deo faceret, ab Imperatore illi prohibitus. Eiusverbis (scuti fertur) Imperatori, amicis pollicitus est:

a Nicop. b.
ib. 16.2.37

XXV.

ANASTA-
SIVS PAR-
CATHO-
LICVS
PRESVE-
RATIVS
b Tom. 1.
COUNCILPROBA-
TA ANA-
STAS.
PAP. IN
FIDE OR-
THODO-
XA PER-
SEVERAN-
TIA.

XXVI.

c Hesych.
to 1. Epi-
taph.

XXVII.

CONV-

TATYK

OBISCTIO

IN ANA-

STASIVM.

* CIE-
RENT

* Phytino

XXVIII.

CONV-

TATYK

ROM. ED-

CLESIA

INTEGRI-

TAS.

perquisitum se Romano Episcopo, ut Concordia Zenonis subscribeat. Cum autem Romanus venisset, Anastasium Episcopum mortuum reperit. Hac Theodosius, eademque Nicopaeus. Ex quibus satis apparet, Anastasium Papam integrum sicuterumque in Catholicis fide permanuisse: decepsisse autem, antequam a Festo eiusmodi perfidiae renuntetur. Redictum autem legatorum in sequentem annum fuisse productum, cum iam Anastasius Papa decepsisset, ex modo dictis apparet.

Potius quantum attinet ad integratem Anastasij Papam: haud inuidiam pati debet; quod in illud in clinâse monstrare littere luctini Imperatoris, vracque feceret tolli tam nomen Acacij, ceterorum autem, qui cum eo comunicassent Constantinopolis, non similiter. Id enim Iustinianus Imperator ad Hormidam Papam scriberet testatur his verbis: *Anastasius religiosissime memoria vestra cultum Ecclesie palam apergit, confitit, cum hoc idem scriberet negotium decessori nostri, satis esse pacem affectantibus, si nomen eum retinetur Acacij. Ergo priora vestra sedis confitita sequitur, qui non emines memoriam mortuorum indicat contemnendas, &c.* Hac Iustinianus Imperator. Ceterum si attendas epistola Anastasij Papae ad Anastasium Imperatorem: eti. i.e ea de Acacij tantum nomine habita videatur mentio; nihilominus de ceteris cum Acacij nomine communicanteribus nequam vilis est decreuisse; sed tantum suggestisse, se receperimus, quos baptizauit, vel ordinavit Acacij: quod Apostolicâ dispensando auctoritate hinc post cognitum, cum sciret Gelasium Papam se idem prælittorem pollicatum esse.

At vero nullam concordiam habuisse Anastasium Papam cum Anastasio Imperatore, sed magis illum exercitatum esse, satis declarante littera apologetica ipsius successoris Symmachus Papae ad cundem Anastasium Imperatorem datae, in quibus haec leguntur: *Dicū, quid mecum Senatus consenserit, excommunicaverim t. Ita quidem ego; sed rationabiliter fidam à decessore meis sine dubio subsequi. hæc Symmachus Anastasij successor ad Anastasium Imperatoremque profectò tam liberè de prædecessoribus affixa. At auctoribus non fuisset, nisi Anastasij Papæ fides sincera, atque in ea tuenda probata in omnibus fuisse sacerdotalis constantia.*

Ex his potius habes, vnde corrigas, vel quomodo sane intelligas, quod in libro de Romanis Pontificibus habetur his verbis: *Eodem tempore, Anastasij Papæ scilicet, m. titulus presbyteri se à communione ipsius retraxerunt*, eò quod communicasset sine consilio Episcoporum, vel presbyterorum, vel cleri cunctæ Ecclesiæ Catholicae, diacono Theodosiensi nomine Photio*, qui communione erat Acacij, & quia oculi voluerunt ruerari Acacij & non potuerunt qui mata diuina percosuere. hæc ibi, que scias contra Anastasium sparso esse à hismatics Laurentianis, & in quibus suo loco dicetur. Etenim illum Photio cum Anastasio confutidinis vñsum in refutaenda (vt vidimus ex libello Alex. I. iorū legatorum) colupta ab interrete Leonis Papæ, pifola, & dexteriori aduersarij acceptum partem: cum tamen equitatem humi modi Papæ scilicet nec hæc genitio denegari potest, dū non aliud pateret, quam ut depranata S. Leonis pifola vitiosa traslatio, ex prototypo ab archivio Ecclesiæ Romanae petendo, in primitam germanitatem, integratatemque veterem redderetur.*

Ceterum si contentiose nimis quis assertere velit, Anastasium propensorem fuisse in restituendo sublato è Diphycis Acacij nomine, sed morte praeventum id præstare minimè valuisse: in hoc est quidem, quo magis magisque admirans Dei prouidentiam erga Romanam Ecclesiam, cum tibiabant Apostolicæ sedi præfidentem Pontificem ex humanis ante subduxerit, quam quod meditaretur implere, & ante morte præceptum, quam vel tentari posset a Festo legato de subscribendo Zenonis Enotico. Ita namq; sapientissimum Catholice fidei semper servare consuevit integratens, factum scimus, vt quam citissime morte mulctatus sit, qui in aliquod discrimen adducturus esset Catholicam Romanæ Ecclesiæ puritatem. Sunt de his plura exempla suis locis

Annales

ANASTAS. IMP. 7.8. ANAST. CHRISTI
THEODOR. REG. 5.6. PAP. I. 2. 497. 498.

reddita, vel reddenda: quibus plane secundum illud Davidic: *Ecce non dormit ab origine dormit qui custodit Israel, noscas Deo Romanam Ecclesiam curat.*

Eodem anno Athanasius hereticus Episcopus Alexandrinus, cum sedisset annos septem, defunctus est; inque locum eius illi non imparet iusfectus loantes, plane diuersus ab illo Ioannis Orthodoxo, de quo supra. De hoc autem habet hæc Liberatus diaconus: *Sic enim Athanasius hereticus tempus sui Episcopatus complevit, post eum ordinatur Episcopus Ioannes cognomine Mela, qui & ipse factus est Athanasium predecessor, qui in ecclesiâ Vnitum communicans alii fedibus, id est, Constantinopolitanâ & Antiochenâ & Hierosolymitanâ: i.e. cuius Presularu dum Alexandrina Ecclesia diuisione habuerit Discessarium propter Petrum Mogum, quasi communis esset Synodus, etiam ipse definitus est tempore Macedonij Constantinopolitanij Episcopi, hæc Liberatus. Verum calumniosè quidem de trionfum sedium Episcopis, nempe de Macedonio Constantiopolitanu, Flaviano Antiocheno, & Elia Hierosolymitanu refert, receperit Vnitum Zenonis, cu[m] aperit fit demonstratum hos esse professos Chalcedonensis Concilium. De ipso autem Ioanne liquet fuisse hereticum, aduersatum; scrofaneto Chalcedonensi Concilio: nam de eiusque speculatoribus hereticis Episcopis hæc continuit habet: *Post Athanasium Joannes fit Episcopus, resumus, Joannes alter, inde Dioecesis, & tandem Timorebus, qui omnes Vnguia scriptum recipiebant, & Synodus anathematizabant, hæc Leontius, at de his sat.**

IESV CHRISTI
Annus 498.ANASTASI PAP. ANASTASI IMP. 8.
Annus 2. THEODORICI REG. 6.

Qui sequitur annus Domini quadragecentesimus nonagesimus octauus, Paulino & Ioanne Scytha* Cōfusibus Fastis adjicitur, idemque Ecclesia Romana fuit, scissa eadem diro schismate ab Anastasi Papæ successoris creationem obortu. Hoc enim anno idem Romanus Pontifex, cum sedisset annos duos minus diebus septem, moritur xvi. Kalend. Decembri. Rediens enim Faustus legatus Constantinopoli post obitum Anastasi Papæ, ut præstaret, quod pollicitus fuerat Imperatori, suadere Romano Pontifici subscribere Zenonis Enotico: cum iam de id agendo cum Anastasio spes omnis euaniisset, operam dedit, ut successor crearetur, qui ad id præstandum suaderi facile posset. Sic igitur studijs eiusdem Festi negotiorum Anastaſij Imp. cum conaretur aliquem subrogari Pontificem, qui eius votis annueret, resistentे vero maiori sanctiori parte Romani cleri atque Senatus, eius rei causa Ecclesiasticum bellum conflatur: de quo antequam agere aggrediamur, quæ sunt reliqua Actorum Anastasi Papæ dicamus, in dicto enim libello Romano Pontificum hæc habentur:

Hic fecit Confessionem beati Laurentij martyris ex argento, pensantem libras centum. & inferius: His fecit ordinationem II. ordinum in urbe Roma per mensem Decembrem, creatus presbiteros gaudi duodecim, Episcopos per diversa loca numero sexdecim, qui secultu eis in basilica S. Petri apostoli XIII. Kalendas Decembri, & ceſsavit Episcopatu eius dies quatuor, hæc ibi. Fuit decretum nomine Anastasi Papæ, cuius est exordium: *Sed ne Theodosiensem Episcopi, &c. sed quoniam in eo mentio habetur Timothei Episcopi Constantinopolitanu, necnon Dioecori Iunioris Episcopi Alexandrini, ad Hormidam Papæ tempora & actiones referendum esse putamus: quod idem miramur eruditos viros emendatores libri Decretorum Romanorum Pontificum præterisse: agemus de eo nos suo loco.**

Quarto autem die ab obitu Anastasi, nempe decimo Kalendas Decembri, Romæ in basilica Constantiniana creatur Romanus Pontifex Symmachus natione Sardus,

patre